

De oprichting van het 'Iraqi Civil Defense Corps'

F. Overdiek – luitenant-kolonel der cavalerie

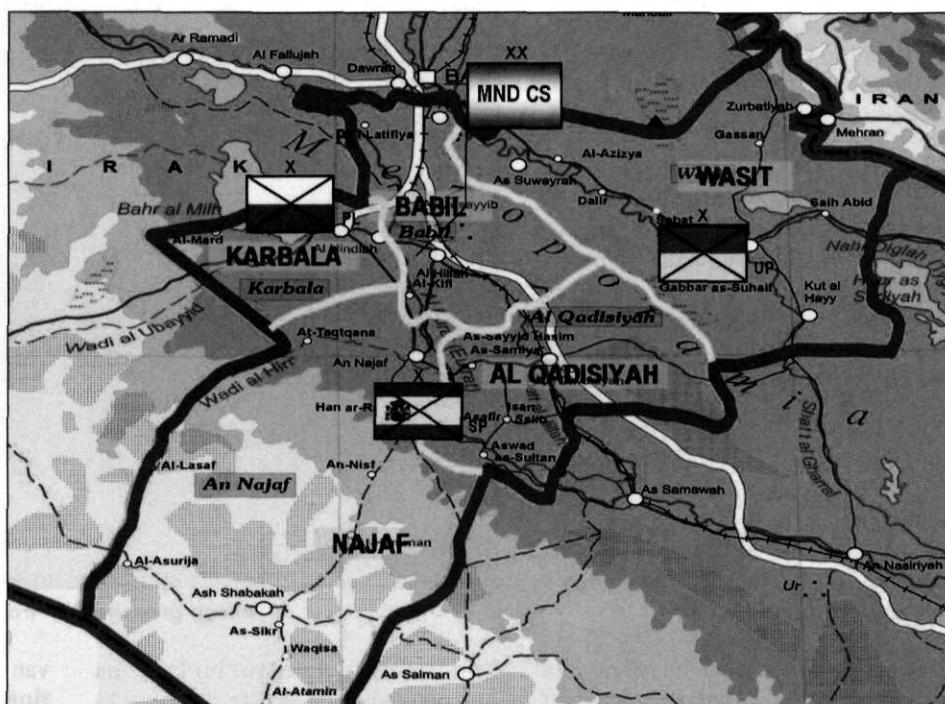
Inleiding

Nederlandse militairen zijn volop betrokken bij de operatie *Iraqi Freedom*. Het meest in het oog springend is uiteraard de provincie Al Muthanna alwaar een Nederlands bataljon opereert dat valt onder de Brits geleide MND(SE) (*Multi-National Division South East*).

Minder bekend is dat er ook Nederlandse militairen werkzaam zijn bij andere eenheden in Irak. Ten noorden van MND(SE) opereert MND(CS) (*Multi-National Division Central South*). Dit is een multinationale divisie die thans door Polen wordt geleid (zie kaartje hiernaast).

De MND(CS) was samengesteld uit 23 landen. De voornaamste deelnemende landen waren Polen, Spanje (heeft zich nu teruggetrokken) en Oekraïne. Deze landen leverden elk een brigade. Overige landen die troepen bijdroegen waren hoofdzakelijk Oost-Europese en Midde-Amerikaanse landen. Op de achtergrond leverden de Verenigde Staten een forse bijdrage met verbindings- en geneeskundige troepen, alsmede specialisten en officieren voor het hoofdkwartier.

Nederland, Denemarken en Noorwegen leverden als NAVO-landen individuele militairen voor het hoofdkwar-

Area of Responsibility MND(CS) (Bron: F. Overdiek)

tier van de divisie. Op het hoofdkwartier van MND(CS) in Al Hillah werkten vijf Nederlandse officieren en een onderofficier.

Van augustus 2003 tot half februari 2004 ben ik werkzaam geweest in de Sectie G7 van dit hoofdkwartier. Deze sectie houdt zich bezig met trainingsaangelegenheden. In eerste instantie ging de gedachte uit naar training van eigen eenheden. Het belangrijkste werkterrein bleek echter te liggen bij de oprichting van Irakese veiligheids-troepen.

In dit artikel beschrijf ik de facetten van de oprichting, de geleerde lessen en werp ik een blik op de toekomst.

Oprichting van NISF ('New Iraqi Security Forces')

Direct na aankomst werd het daadwerkelijke werkterrein duidelijk. Amerikaanse officieren van HQS 1 MEF (*Marine Expeditionary Force*) brachten ons op de hoogte van de plannen van het hoofdkwartier in Bagdad (CJTF-7) over de oprichting van nieuwe Irakese

veiligheidstroepen. Het bleek daarbij over het volgende te gaan:

- *Iraqi Police*. Dit is de lokale politie.
- *Facility Protection Service*. Dit zijn civiele bewakingskorpsen die de infrastructuur beveiligen van de diverse Irakese ministeries.
- *Iraqi Border Police*. Dit zijn grensbewakingstroepen die onder het ministerie van Binnenlandse Zaken vallen.
- *Iraqi Civil Defense Corps*. Dit zijn lokale veiligheidstroepen, georganiseerd in bataljons en brigades die als back-up dienen voor de lokale politie.

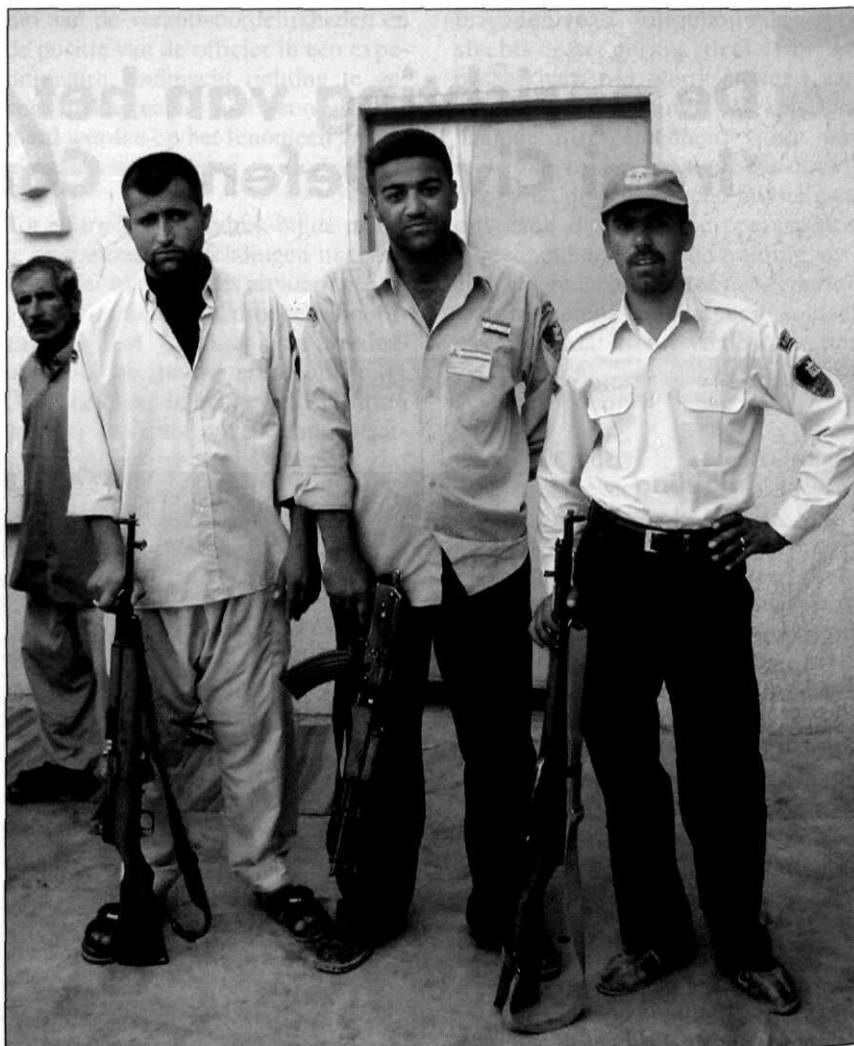
Er was grote haast met de oprichting van Irakese veiligheidstroepen. Drie maanden na de oorlog was het gehele Irakese veiligheidsapparaat verdwenen. Dit zorgde voor een enorm vacuüm waarin aanhangers van Saddam Hoessein, terroristen en criminelen nagenoeg hun gang konden gaan.

Zo waren er aan de grens Irak-Iran in de sector van MND(CS) nog slechts 32 man grenspolitie in dienst. De foto hiernaast van de Irakese grenspolitie spreekt boekdelen. Voorheen waren in deze sector twaalf compagnieën grenspolitie ontplooid!

De coalitietroepen waren absoluut niet in staat de veiligheid te garanderen en essentiële infrastructuur effectief te beschermen. Wederopbouwactiviteiten van bijvoorbeeld nutsvoorzieningen hadden geen zin zolang geen afdoende beveiliging kon worden geboden. Regelmatig werden er elektriciteitsleidingen gestolen vanwege het koper. Deze werden omgesmolten en verkocht.

'Iraqi Civil Defense Corps' (ICDC)

In de steden was er sprake van tekortschietende capaciteit voor handhaving van de openbare orde en veilig-

Irakese grenspolitie (Foto: F. Overdiek)

heid. Irakese politie was bij lange na niet op voldoende sterkte. Tevens was de opbouw van infrastructuur en de training van de politie nog lang niet afgerond. Ook was de uitrusting van de politie onvoldoende.

Tegen deze achtergrond werd door de *Civil Provisional Authority* (CPA) medio juli 2003 besloten tot de oprichting van het *Iraqi Civil Defense Corps* (ICDC). Deze organisatie had de status van 'security force' en kreeg als belangrijke taak de lokale politie te versterken bij het handhaven van openbare orde en veiligheid.

De troepen van het ICDC zouden gaan vallen onder het Irakese ministerie

van Binnenlandse zaken. De rekrutering, training en inzet van het ICDC was uitbesteed aan de militaire eenheden van de coalitietroepen aangezien deze de enige waren die daartoe in staat waren. De ICDC-eenheden werden opgebouwd als reguliere lichte infanteriebataljons.

Een belangrijk aspect van het ICDC was 'to put an Iraqi face on daily Coalition Forces security operations'. Een officieel niet genoemd, maar wel belangrijk element voor de oprichting van het ICDC was het creëren van banen. Dit gold vooral voor de categorie ex-militairen van het Irakese leger die na de val het regime geen werk en inkomen meer hadden.

Rekrutering

De opdracht aan MND(CS) half augustus 2003 was de onmiddellijke oprichting van drie bataljons ICDC met daarbij het waarschuwingsbevel voor de oprichting van nog twee bataljons. De eerste drie bataljons moesten eind 2003 gereed zijn. Medio november 2003 moest worden begonnen met de oprichting van de andere twee bataljons.

In de eindsituatie was het de bedoeling dat de vijf provincies in de *Area of Responsibility* (AOR) van MND(CS) allen de beschikking zouden krijgen over een ICDC-bataljon. De opzet van het ICDC was dat de soldaten lokaal zouden worden geworven. Zij opereerden vanuit kazernes in de steden. Legering op de kazerne was niet voorzien. De soldaten sliepen thuis.

De brigades van MND(CS) waren verantwoordelijk voor de rekrutering van soldaten. Gesteund door de divisiestaf werden er vier rekruteringscentra uit de grond gestampt in de steden Karbala, Al Hillah, Al Kut en Ad Divaniyah.

Vanaf begin september werden per week 300 rekruten geselecteerd. Aangezien een ICDC bataljon een sterkte heeft van circa 850 man, zou dit naar inschatting circa negen tot tien weken in beslag nemen.

Selectiecriteria

De selectie van soldaten was aan de nodige eisen en beperkingen gebonden. Zo was het niet toegestaan ex-Ba'ath-partijleden, leden van voormalige veiligheidsdiensten, criminelen en ex-militairen van de Republikeinse Garde en de Fedayeen aan te nemen.

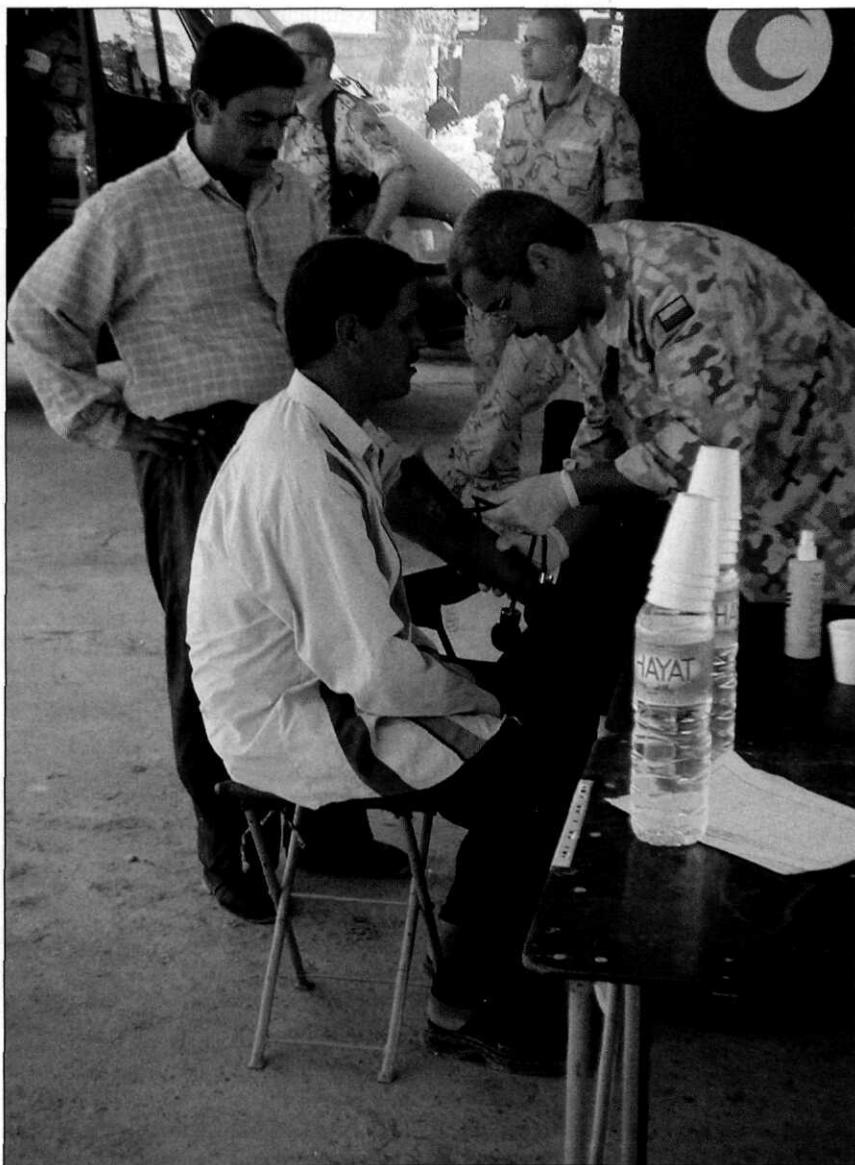
Tevens was er door C2 CJTF-7 een *'Officers and NCO Denial List'* uitgegeven met zo'n 13.000 namen van ex-militairen die niet mochten worden aangenomen. Deze strikte beperkingen zijn later na aandringen van de divisies enigszins versoepeld. Zo werd het verbod op het aannemen van ex-militairen van de Republikeinse Garde opgeheven.

Het belangrijkste argument hiervoor was dat als de coalitietroepen deze ex-militairen niet aannamen, het gevaar zou kunnen ontstaan dat zij door terroristen werden ingehuurd. Andere eisen waren een goede fysieke gesteldheid en vallend binnen de leeftijdscategorie van 18 tot 40 jaar.

Een groot probleem was het controleren van de achtergrond van de rekruten. Daarom werden bij de selectie lokale Irakese autoriteiten betrokken zoals gemeentebesturen en de politie. Hun betrokkenheid moest ervoor zor-

gen dat er geen rekruten met een dubieus verleden werden aangenomen en tevens dat de ICDC-bataljons qua samenstelling een juiste afspiegeling zouden worden van de lokale religieuze en tribale verhoudingen.

Tijdens de rekrutering werden er vingerafdrukken van de rekruten genomen, kopieën gemaakt van identiteitsbewijzen en een *'security questionnaire'* ingevuld. Indien later zou blijken dat een rekrut niet de waarheid had gesproken, diende de questionnaire als bewijs om de be-

Rekrutering voor het ICDC in Karbala (Foto: F. Overdiek)

trokken militair met direct oneervol ontslag het ICDC uit te kunnen zetten. De vastlegging van gegevens bleek nuttig aangezien er toch nog wel de nodige mensen waren aangenomen met een crimineel verleden.

Grote belangstelling

De belangstelling was enorm. Vele Irakezen grepen de kans aan om een baan te krijgen. Hoe hoog de nood was bleek tijdens de Ramadan-periode. Hoewel er overdag tijdens de training gegeten en gedronken moest worden gezien de zwaarte van het programma, was dit voor vele Irakezen geen beletsel om een dienstverband met het ICDC aan te gaan. Navraag leerde dat Irakese geestelijken de soldaten dispensatie hadden verleend voor het niet-

vasten aangezien zij de kans kregen op een betaalde baan.

Onder de belangstellenden waren veel ex-militairen. Deze werden met voorrang geselecteerd, met als belangrijkste reden dat zij al militaire ervaring hadden die, gezien het zeer krappe tijdschema, hard nodig was om de ICDC-bataljons operationeel te krijgen.

Tevens konden uit deze categorie onderofficieren en officieren worden geselecteerd. Daarbij was het wel noodzakelijk om bij de Irakezen te benadrukken dat rangen en functies die de ex-militairen in het voormalige Irakese leger hadden bekleed, geen enkele garantie gaven voor een mogelijke aanstelling als onderofficier of officier.

Training

De basistraining van de rekruten bestond uit een zesdaags programma. Deze basistraining omvatte onder meer handelingen aan het wapen (AK-47), schieten, *car & person search*, exercitie, geweldsinstructie en Zelfhulp & Kamaradenhulp (ZHKH).

Deze training was voor eenieder verplicht ongeacht de achtergrond van de rekruten. Enkele ex-officieren uit het Irakese leger weigerden om samen met soldaten het programma te volgen, hetgeen direct tot ontslag van betrokkenen leidde.

De trainingen werden gegeven op speciale trainingscentra van de coa-

De basistraining van de ICDC-rekruten bestond uit een zesdaags (!) programma

(Foto: F. Overdiek)

Verdere training van het ICDC door de Oekraïense brigade (Foto: F. Overdiek)

litietroepen. Deze centra moesten in allerijl door de divisie worden opgericht. Dit heeft de nodige voeten in de aarde gehad omdat er initieel geen geschikte infrastructuur en geen instructiecapaciteit voorhanden was.

Met geïmproviseerde middelen en Amerikaanse steun is desondanks half september met de eerste basistraining begonnen. Per week werden er op drie locaties in totaal 300 rekruten getraind.

Taalproblemen

Een speciaal aspect was de taal. De Poolse, Spaanse en Oekraïense onderofficieren die de training verzorgden spraken op enkele uitzonderingen na geen Engels. Hetzelfde gold voor de Iraakse soldaten. Met veel improvisa-

tie en met behulp van tolken is men er desondanks toch in geslaagd dit probleem het hoofd te bieden. Zo werden er onder andere Iraakse ex-militairen direct al ingezet voor instructietaken.

Een vervelend probleem was de logistieke ondersteuning. Deze werd voor geheel MND(CS) (met uitzondering van Spanje) verzorgd door het Amerikaanse bedrijf Kellogg Brown & Root (KBR). Dit weigerde logistieke steun te leveren voor de opleiding van de Iraakzen aangezien dit niet in het contract was opgenomen.

Er moesten dus andere wegen worden bewandeld om de logistieke steun te garanderen. Veelal werden de benodigde middelen zoals voedsel en bouwmaterialen, van de lokale Iraakse markt betrokken.

Programma

Uiteraard was het basisprogramma van zes dagen niet voldoende. De opzet was om de rekruten de hoogst noodzakelijke basisvaardigheden te leren.

Het was de bedoeling om zoveel mogelijk rekruten op te leiden zodat deze snel ingezet konden worden. Een langer opleidingsprogramma was vanuit dit gezichtspunt daarom niet wenselijk.

De verdere training moest later worden gegeven binnen de ICDC-eenheden die initieel in de bataljons van de coalitietroepen waren opgenomen. Een afwisselend programma van verdere training en *training-on-the-job* moest worden doorlopen om de soldaten verder op te leiden. →

In het begin was er geen enkele sturing en documentatie voorhanden. Terugvallend op hoofdzakelijk Amerikaanse voorschriften en trainingsstandaarden is met vallen en opstaan in de loop van de tijd een uniform trainingsstandaard en -programma opgezet. Daarbij bleek het noodzakelijk om delen van Engelstalige voorschriften te vertalen in het Arabisch.

'Training-on-the-job'

Het principe van *training-on-the-job* klinkt goed, in de praktijk brengt dit echter de nodige problemen met zich mee. Aanvankelijk was het de bedoeling om ICDC-soldaten op groepsniveau te integreren in coalitie-eenheden. Dit stuitte echter op verzet van eigen troepen. Men vertrouwde de Irakezen onvoldoende.

Ook het taalprobleem droeg er aan bij dat bataljonscommandanten van de coalitietroepen uiterst terughoudend waren om Irakese soldaten op te nemen in hun infanteriegroepen. Dit was echter een voorwaarde om de ICDC-soldaten te kunnen trainen om zodoende in een latere fase te kunnen beginnen aan de training van ICDC-groepen en -pelotons.

Teneinde *training-on-the-job* van de grond te krijgen was veelvuldig bezoek aan commandanten op bataljons- en compagniesniveau noodzakelijk om hen te overtuigen van de noodzaak met eigen middelen de verdere training van de Irakezen gestalte en inhoud te geven.

Materieel & infrastructuur

De uitrusting voor het ICDC werd centraal door *Combined Joint Task Force-7* (CJTF-7) verworven. CJTF-7 was het Amerikaanse militaire hoofdkwartier in Bagdad dat leiding gaf aan de divisies. Er was een compleet programma ontwikkeld dat voorzorg in alle uitrusting die voor lichte infanteriebataljons nodig is.

Weerstand tegen de uniformen

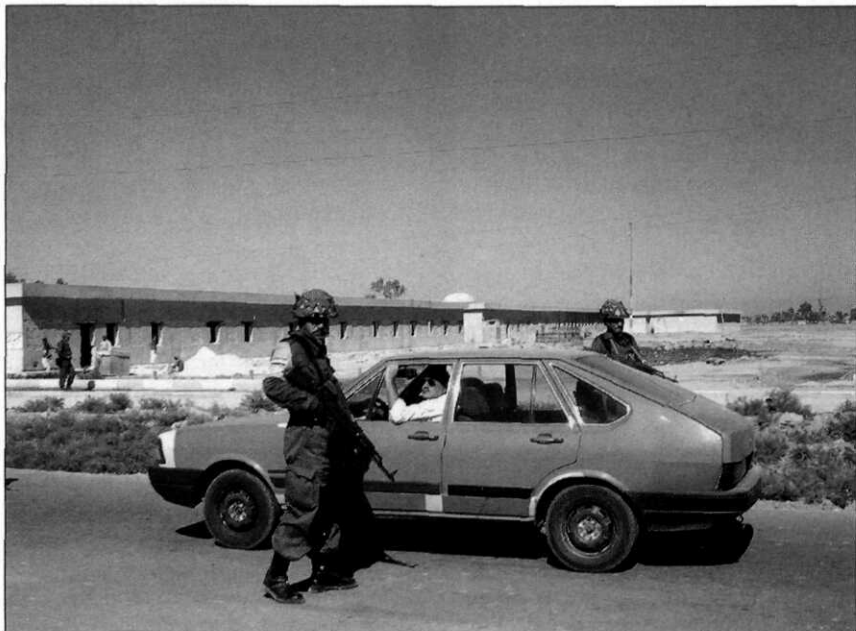
Het eerste dat werd uitgeleverd waren uniformen en wapens. Daarmee begonnen meteen de problemen. De Irakezen weigerden *en masse* de verstrekte uniformen te dragen. De verstrekte militaire kleding bestond namelijk uit uniformen van het voormalige Irakese leger en uit uniformen die daar veel op leken. De soldaten

waren niet bereid deze kleding buiten de poort te dragen.

Ze vonden het een belediging om de uniformen van het verfoeilijke regime te moeten dragen. Velen hadden op zijn zachtst gezegd niet zulke goede herinneringen aan hun dienstplichttijd. Voorts waren ze bang dat burgers wellicht zouden denken dat Saddam weer aan de macht zou zijn. In onze ogen klinkt dit merkwaardig.

De angst voor Saddam, zo beweerden de Irakese ICDC-soldaten, zit heel diep. Dit leidde tot een irrationele angst onder de burgerbevolking die zich kon uiten in geweld als zij in de uniformen van het voormalige Irakese leger de straat op zouden gaan.

De Irakezen weigerden de aanvankelijk verstrekte uniformen te dragen...

(Foto: F. Overdiek)

Voormalige kazerne

(Foto: F. Overdiek)

Dit onderwerp heeft de divisie maandenlang achtervolgd. Dienst doen in burgerkleding was uitdrukkelijk verboden vanwege het gevaar dat ICDC-soldaten niet tijdig herkend konden worden. Uiteindelijk was ook CJTF-7 overtuigd geraakt van de omvang van het probleem en heeft COMCJTF-7 besloten dat het ICDC dezelfde uniformen zou krijgen als het *New Iraqi Army*. Dit is een *desert* uniform met een uniek camouflagepatroon dat niet door de coalitietroepen wordt gedragen.

Bewapening

Een apart maar belangrijk facet was de toegestane bewapening. In eerste instantie was alleen het geweer AK-47 toegestaan. Dit leidde ertoe dat ICDC-

officieren hun eigen pistolen van thuis meenamen aangezien zij niet met een AK-47 wilden rondlopen.

Later werden er lichte mitrailleurs bij de eenheden ingevoerd. Afdoende bewapening was een belangrijk element voor de succesvolle inzet van het ICDC, omdat terroristen kunnen beschikken over relatief zware wapens en goede bescherming.

In dit kader was het initiële gebrek aan kogelwerende vesten ook een belangrijke tekortkoming. Dit werd opgelost door kogelwerende vesten van de coalitie-eenheden te gebruiken.

Frictie

De rekrutering van soldaten en de oprichting van pelotons, compag-

nieën en bataljons hield geen gelijke tred met de uitlevering van materieel. Dit leverde dus frictie op. Vooral de late levering van verbindingssapparaat en vrachtauto's verstoorde de effectieve inzet van de pas opgerichte ICDC-eenheden.

Opnieuw moest een sterk beroep op improvisatie en inventiviteit worden gedaan. De nodige overredingskracht was noodzakelijk om eigen troepen zo ver te krijgen dat zij een gedeelte van hun eigen materieel aan de Irakezen beschikbaar stelden. Het vervoersprobleem werd deels opgelost door op de lokale markt busjes en vrachtauto's in te huren.

Renovatie van kazernes

In totaal moest er infrastructuur komen voor één brigade hoofdkwartier, vijf bataljonshoofdkwartieren en twintig compagnieshoofdkwartieren. Een eerste uitdaging vormde het vinden van de juiste locaties. In het verarmde Irak is alles in gebruik. Er kon dus alleen worden gekozen uit voormalige kazernes.

Het probleem was dat er illegalen in de kazernes woonden die er dus uitgezet moesten worden. Een ander aspect was dat deze kazernes volledig waren geplunderd. Het weer bewoonbaar te maken van deze gebouwcomplexen vroeg een grote inspanning. Ook moesten de gebouwen permanent worden bewaakt aangezien de lokale bevolking de stenen uit de gebouwen sloopte om deze te verkopen.

Gezien de omvang van de benodigde infrastructuur betekende dit een karwei dat maanden in beslag zou gaan

nemen. Het renovatiewerk werd niet door eigen genie-eenheden uitgevoerd maar uitbesteed aan lokale bouwbedrijven. Een apart aspect vormde daarbij de benodigde *Force Protection*. Als beleidslijn werd bepaald dat deze hoofdkwartieren aan dezelfde eisen moesten voldoen als de *compounds* van coalitietroepen. Dit werd ingegeven door de veelvuldige aanslagen die plaatsvonden tegen Irakese politiebureaus.

De renovatie van de kazernes betekende veel werk voor de brigades en de divisiestaf en vereiste een nauwe afstemming tussen de verschillende stafafdelingen *Engineers*, *Finances* en *Logistics*.

Financiën en rechtspositionele aangelegenheden

De financiering van het ICDC vond plaats vanuit het *Commanders Emergency Response Program (CERP)*. Dit waren Irakese tegoeden waarop de Amerikanen na de oorlog beslag op hadden gelegd en die nu gebruikt werden voor de wederopbouw. Teneinde maximale flexibiliteit voor de brigades te creëren, kreeg elke brigade een permanent budget van \$100.000 ter beschikking voor de kosten van de oprichting en instandhouding van NISF.

Binnen de gestelde randvoorwaarden waren de brigades vrij om het geld te besteden. Toestemming van de divisie voor uitgaven was niet noodzakelijk. Een belangrijke randvoorwaarde was dat de brigades geen materieel mochten aanschaffen dat al in het programma van CJTF-7 was voorzien. Eigenhandige aanschaf van andere uniformen was dus niet toegestaan, hoe verleidelijk dit ook was gezien de grote problemen met de verstrekte uniformen.

Dit systeem werkte over het algemeen goed. Wel waren sommige landen niet gewend aan een systeem waarbij men de vrijheid heeft grote sommen geld uit te geven zonder toestemming vooraf.

Regelgeving

Op het gebied van rechtspositie was er in het begin alleen CPA Order Nr 28, waarin de grondslag van het ICDC was vastgelegd en het format van het contract waarin enkele rechtspositionele regels waren vastgelegd. Dit was ten enen male onvoldoende voor de dagelijkse gang van zaken binnen de ICDC-eenheden. Zo waren regels over werktijden niet vastgelegd, was er geen wet op het tuchtrecht beschikbaar en was er vrijwel niets geregeld op het gebied van medische zorg.

Dit is opgelost door het opstellen van regelgeving door de divisiestaf. Om de belangrijkste hiaten te dichten werden *Provisional Regulations* uitgegeven. Een belangrijk element voor de Irakese was de regeling voor het geval zij om het leven zouden komen of invalide zouden raken tijdens de dienstuitoefening. Later kwam er vanuit CJTF-7 stukje bij beetje meer officiële regelgeving voor alle ICDC-eenheden in Irak.

Salariscontrole

De organisatie van het ICDC-bataljon behoeft in het begin modificatie. Deze was namelijk een letterlijke kopie van een Amerikaans licht infanteriebataljon. Dit was niet toepasbaar voor het ICDC-bataljon. Door de Sectie G7 van MND(CS) werd daarom een tijdelijke nieuwe organisatie gebouwd.

Deze nieuwe organisatie werd vastgelegd in een vereenvoudigde Organisatie Tabel en Autorisatie Staat (OTAS). Iedere functionaris had een uniek bouwsteenvolnummer. De OTAS'n van de eenheden met de namen waren beschikbaar voor de controller van de divisiestaf. Deze kon zo aan de hand van de maandelijks door de brigades in te dienen salarisoverzichten controleren of de namen overeenkwamen met de opgegeven namen in de OTAS'n.

Dit systeem werd ingevoerd om de betaling van salarissen in de hand te kunnen houden. Zo had een ICDC-bataljon drie majoors wier namen in de OTAS stonden. Als er nu meer majoors op het maandelijks salarisover-

zicht van de brigade stonden, was er dus iets fout.

De reden voor deze strikte controle van salarissen was dat op een gegeven moment de bataljons aan de Irakese autoriteiten moesten worden overgedragen. Deze waren gebudgetteerd voor een bepaald bedrag. Zonder strikte controle op vooral salarissen was het risico groot dat de personeelskosten vele malen hoger uit zouden vallen.

Het was de brigades derhalve ook verboden vergoedingen uit te keren die niet officieel waren vastgelegd aangezien daarvoor geen budget beschikbaar was. Dit leidde in het begin tot wrevel omdat ICDC-soldaten geen reiskostenvergoeding kregen uitbetaald.

Aanstelling van (onder-)officieren

In MND(CS) is de keuze gemaakt om zo snel mogelijk te beginnen met de aanstelling van onderofficieren en officieren. Begin oktober begon men met de benoeming van bataljonscommandanten. Hoewel hiermee een zeker risico werd gelopen, hebben een aantal overwegingen tot deze keus geleid:

- Het motto voor het ICDC was 'ICDC-soldaten worden gecommandeerd door Irakese onderofficieren en officieren'. Lang wachten met de aanstelling van kader past niet in deze benadering. Ook was het ICDC op deze manier als een aantrekkelijke organisatie neer te zetten omdat er beter betaalde functies te vergeven waren.
- Het snel benoemen van officieren en onderofficieren maakt ze medeverantwoordelijk voor de oprichting van de eenheden. Ook waren Irakese commandanten veel beter dan de coalitietroepen in staat om geschikte stafofficieren en ondercommandanten te selecteren. Zij kennen de mensen en weten in de 'ons kent ons-cultuur' in Irak beter

dan wij wie je vooral *niet* moet aan-
nemen.

- Een praktisch punt was dat de eenheden van MND(CS) niet de capaciteit hadden om de ICDC-eenheden effectief te trainen en in te zetten. Daarvoor waren de bataljons van de coalitietroepen te klein. Aangesteld Irakees kader vergrootte de capaciteit aanzienlijk.

Het bleek geen probleem om geschikte bataljonscommandanten te vinden. Er waren genoeg ex-officieren uit het voormalige Iraakse leger die belangstelling voor deze functies hadden. De beste werden uitgekozen. Dit waren zonder uitzondering hoogopgeleide officieren met een ruime ervaring

in het leger die bovendien goed Engels spraken.

Screening

De geselecteerde bataljonscommandanten zijn uiteindelijk gescreend door de sectie C2 van CJTF-7. Benoeming van deze officieren vond plaats door een comité van CPA en CJTF-7. De eerste opdracht voor de bataljonscommandanten was de rekrutering en aanstelling van stafofficieren en compagniescommandanten. Dit proces werd op de achtergrond begeleid en gecontroleerd door de coalitietroepen om ongewenste effecten, zoals bevoordeling van een bepaalde groep, te voorkomen.

Deze opzet bleek goed te functioneren. De Iraakse commandanten waren

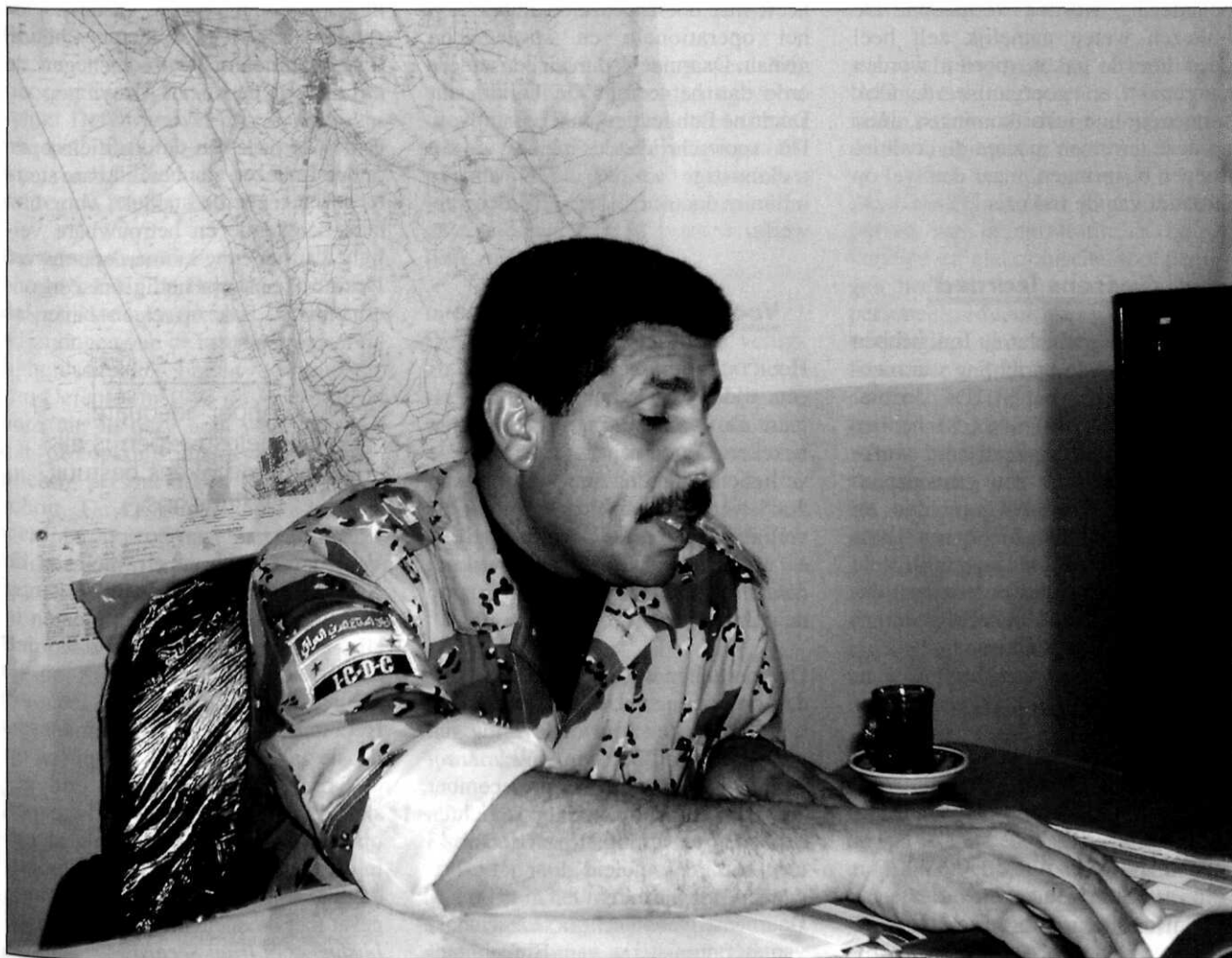
namelijk veel beter dan de coalitietroepen in staat geschikte kandidaten te selecteren.

Ook waren zij beter in staat de militaire achtergrond van kandidaten te controleren.

Gebrek aan vertrouwen

Behalve pragmatische redenen om de selectie van kader door de Irakezen zelf te laten doen, had deze aanpak het voordeel dat Iraakse commandanten het gevoel kregen serieus te worden genomen. De ervaring leerde dat in de Arabische cultuur vertrouwen, eer en hiërarchie een belangrijke rol spelen.

Een belangrijk element van de succesvolle oprichting van het ICDC was

Iraakse bataljoncommandant van het ICDC (Foto: F. Overdiek)

een juiste benadering van de Irakese commandanten. Het koste de nodige moeite om de eigen troepen hiervan te overtuigen. Deze zagen de in hun ogen inferieure ICDC nogal eens als tweederangs eenheden die niet vertrouwd konden worden.

Hoewel het initiële gebrek aan vertrouwen wel verklaarbaar was, werkte dit uiterst contraproductief. Irakese commandanten moesten op gelijkwaardige wijze worden benaderd en behandeld als de coalitietroepen-commandanten. Het kon dus niet zo zijn dat een luitenant van de coalitietroepen een Irakese luitenant-kolonel aanwijzingen gaf over de inzet van ICDC-eenheden.

Ook moest een te paternalistische benadering worden vermeden. De Irakezen weten namelijk zelf heel goed hoe de zaken moeten worden aangepakt en georganiseerd. Ook kennen ze hun tekortkomingen. Juist op deze terreinen moeten de coalitietroepen bijspringen, maar dan wel op initiatief van de Irakezen.

'Lessons learned'

Alle coalitie-eenheden in Irak hebben te maken met de oprichting van nieuwe veiligheidstroepen. De deelnemende landen van MND(CS) hebben zich vooraf niet gerealiseerd welke omvang deze taak zou gaan aannemen. Het rekruteren, opleiden en oprichten van NISF bleek een groot capaciteitsbeslag te leggen op de eigen middelen en dwong de coalitietroepen hun operatieconcept gedurende de missie aan te passen.

De vraag die zich daarbij opwerpt is of men voorafgaand aan de inzet een juist beeld had van de operatie en de wijze waarop aan de doelen invulling moest worden gegeven.

De doctrinepublicaties van de landmacht gaan op het aspect van rekruteren, trainen en oprichten van lokale militaire eenheden slechts miniem in. In de onlangs uitgegeven LDP II C 'Gevechtsoperaties tegen een Irregulier Optredende Tegenstander' wordt in hoofdstuk 26 (Offensieve Operaties tegen Strijdgroepen) slechts in één paragraaf (2668) ingegaan op het opleiden en trainen van lokale militaire eenheden. Dit betreft dan slechts de rol van deze eenheden in de eigen militaire operatie. De hogere doelstelling naar het operationele en strategische niveau worden hierin niet beschreven.

Operatie *Iraqi Freedom* laat echter zien dat de oprichting van lokale veiligheidstroepen een direct verband heeft met doelen en eindsituaties op het operationele en strategische niveau. Daarmee is dit van een andere orde dan hetgeen in de Landmacht Doctrine Publicaties staat beschreven. Dit voortschrijdende inzicht zal in toekomstige aanpassingen van de militaire doctrine moeten worden verwerkt.

Voortzetting van het ICDC

Het ICDC is oorspronkelijk opgezet als een tijdelijke organisatie voor een jaar. De voortzetting zou worden bekeken aan de hand van de algehele veiligheidssituatie. Aan het eind van 2003 werd duidelijk dat het ICDC als veiligheidsorganisatie een belangrijke en noodzakelijke bijdrage levert aan de interne veiligheid als aanvulling op de politie.

De prioriteiten werden door COMCJTF-7 dan ook verlegd. Het ICDC kreeg een hogere prioriteit voor de levering van materieel dan het NIA (*New Iraqi Army*). Tevens werd begin december 2003 besloten het aantal op te richten eenheden te verhogen naar totaal 43 ICDC-bataljons, geleid door ICDC-brigadehoofdkwartieren. Daarnaast werd het ICDC losgemaakt van het ministerie van Binnenlandse Zaken en ondergebracht bij het

ministerie van Defensie. Daarbij werd er ook een structuur en bevelsverhouding vastgelegd tussen het NIA en het ICDC.

Het ICDC is begin juli 2004 omgedoopt tot ING (*Iraqi National Guard*). De totale sterkte van de ING bedraagt circa 40.000 man. Duidelijk is dat de ING een 'blijvertje' is. De ING zal door haar organisatie en karakter van *home based soldiers* een essentiële rol moeten vervullen bij de handhaving van de openbare orde en veiligheid.

Dat de gewenste eindsituatie nog lang niet bereikt is, werd in medio maart en april 2004 pijnlijk zichtbaar door de opstand in Fallujah en de activiteiten van de militante shi'itische geestelijke Muqtada Al-Sadr. Lokale veiligheidstroepen waren in de sector van MND(CS) over het algemeen niet in staat effectief op te treden tegen de milities van de Mahdi Army.

Het is de taak van de coalitietroepen om de Irakezen alle beschikbare steun te geven teneinde stabiele, voor hun taak berekende en betrouwbare veiligheidstroepen te kunnen opbouwen. Deze troepen zijn nodig om een onafhankelijk Irak op eigen benen te kunnen laten staan.

Zonder adequate veiligheidstroepen is elk legitiem Iraakes bestuur kansloos.

Voor de coalitietroepen, inclusief de Nederlandse troepen, is in Irak nog veel te doen. De eenheden moeten in alle opzichten vanaf de grond worden opgebouwd.

Het punt van beëindiging van de SFIR-missie zal zich dan ook toespitsen op de vraag in hoeverre men erin geslaagd is adequate veiligheidstroepen op te richten die goed verankerd zijn in civiele bestuursstructuren. Die uitdaging kan het best worden samengevat met de oneliner: *successful establishment of Iraqi Security Forces = our tripticket home.*